

at få defineret de opgaver, som vi gerne ser den del af den udøvende magt, som er politiet, udføre. En opgavedefinering, en prioritering, hvori der kan indgå mange ønsker både for det direkte ordensmæssige – kan man sige – det efterforskningsmæssige og det præventive arbejde, som vi også føler er en meget vigtig del af politiets virke.

Og først når vi er nået så langt, så kan vi begynde at drøfte, hvad der skal til af ressourcer: Hvad skal vi have af egentligt politiuddannede folk? Hvor meget skal vi have på HK-siden? Hvad skal der være af moderne teknik? For der er for os ingen tvivl om, at dér halter det voldsomt. Vi har i mange år forsømt at lade politiet få de nødvendige pc'er, edb-maskiner, og hvad der ellers kan være tale om. Og det er altså først, når vi er nået dertil, at vi skal til at sætte beløb på. Det må være den rigtige måde at gøre det på.

Noget af det, som turnusundersøgelsen understreger i sin kritik, er jo i og for sig ikke, at den siger, det er politiets skyld det her. Nej, dér, hvor man placerer ansvaret, er hos de politiske beslutningstagere, hos de bevilgende myndigheder. Og det er også dér, et sådan ansvar bør placeres.

Nu har jeg ikke rapporten med, men jeg kan det sådan nogenlunde i resumé – tror jeg nok. De skriver, at det skyldes, at man ved gentagne finanslovforlig bare har afsat flere midler samt angivet, hvor mange politifolk der skulle være i etaten uden at gå ned i det egentlige: Hvad er det for opgaver, der skal løses. Og det skyldes måske, at der har været adskillige partier, der mente, at det havde en høj signalværdi at få sendt denne besked ud til samfundet som bevis på, at man var parat til at kæmpe for lov og orden; for at bevise over for ældre damer, at de roligt kunne gå ud på gaden, for der skulle nok stå en politimand omkring det næste hjørne.

Så det er altså politikernes fejl, at vi indtil nu ikke først har fået defineret opgaverne, fået dem prioriteret, og så bagefter sat beløb på. Vi håber meget, at det vil ske denne gang.

Vi håber også meget, at vi desforuden kan få overskud og overblik i vores forhandlinger til at få gennemgået, hvor mange ressourcer der skal afsættes til kriminalforsorgen, for det er jo også en del af den udøvende myndighed og hører hjemme i Justitsministeriet. Og der vil sikkert også være mange, der føler sig inspireret til at tage den diskussion, efter at den der gummiged væltede muren ved fængslet i Albertslund. Så lad os også få den del af diskussionen med.

En lille polemisk bemærkning – det ligger mig fjernt at være polemisk – men lad mig dog sige, at vi i mit parti har en lille bekymring for, at sporene kommer til at skræmme. Det var nemlig præcis denne måde, vi gerne ville have, vi skulle angribe forsvarsforligsforhandlingerne på, men vi fik desværre ikke den rapport fra RAG, Rådgivnings- og Analysegruppen i forsvaret, som kunne have sat os – politikerne, de bevilgende myndigheder – i stand til at foretage en opgavedefinering, nemlig hvad det er for et forsvar, vi gerne vil have – og så bagefter sætte beløb på. Dét er vi nu i gang den anden vej rundt. Lad os håbe, at disse spor skræmmer så meget, at vi kommer det rigtige sted hen, for så vidt angår udgifterne til politi og det øvrige retsvæsen.

Jeg skal slutte af med et par få bemærkninger om de forhandlinger, som nu er i gang, hvor der er kontakter til begge sider i salen: Der er forhandlinger med V og K, og der er forhandlinger med SF og Enhedslisten. Det vil jeg godt forsvare og sige, at det både er en pligt og en ret for en regering at orientere sig bredt i Folketingssalen for at finde ud af, hvor man kan finde størst støtte til den linje, man selv har udstukket. Deri er der intet misliebigt, og der er selvfølgelig heller intet hemmeligt i, at vi har kontakter til begge sider.

Vi er i dag kun ved første behandling af finansloven, og det kan være fristende, men omvendt også problematisk, at spå om, hvordan det vil gå ved tredjebehandlingen, for det afhænger selvfølgelig af disse forhandlinger. Ved åbningsdebatten havde vores ordfører, hr. Jørgen Estrup, nogle advarende ord – selvfølgelig venligt ment – og gode råd til først og fremmest partiet Venstre, som havde meldt ud om deres overvejelser om, hvorvidt man skulle stemme for finansloven eller imod den, eller hvad man ville ved tredjebehandlingen. Og de advarsler eller gode råd, som dér blev givet, kunne der måske være en anledning til i dag at minde den anden side af salen om. Vi har nemlig hørt SF sige, at de kommende forhandlinger naturligvis vil være afgørende for, hvordan man stemmer.

Vi mener i Det Radikale Venstre, at der selvfølgelig skal diskuteres ideologi, og der skal selvfølgelig i forbindelse med finansloven i de enkelte partier træffes beslutninger ud fra den ideologi, de overbevisninger og det sigte, man har for samfundet. Men vi mener stadig væk, at finansloven er så vigtigt et grundlag for at få det